

ρίση στήν οικογένειά του καὶ νὰ συναναστρέφεται ἐλεύθερα τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μὲ μεγάλη τους χαρὰ οἱ λεπροί, στὸν δρόμο ποὺ πήγαιναν, διαπίστωσαν ὅτι ἔγιναν καλὰ καὶ οἱ δέκα. Τότε ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ συνεχίση τὸν δρόμο του, γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στοὺς ἱερεῖς, γύρισε ἀμέσως πίσω καὶ συνάντησε τὸν Κύριο. Ἐπεσε στὰ πόδια Του καὶ τὸν εὐχαρίστοῦσε ὁλόθερμα. Αὐτὸς ποὺ γύρισε ἦταν Σαμαρείτης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐννέα ἦταν Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε μὲ παράπονο :

— Δὲν καθαρίστηκαν καὶ οἱ δέκα; οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι ;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς μαθητὰς τοὺς εἶπε :

— Δὲν θεώρησαν ὑποχρέωσί τους νὰ γυρίσουν καὶ οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ δοξάσουν τὸν Θεό, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης ;

Καὶ κατόπιν εἶπε στὸν θεραπευμένο Σαμαρείτη, ποὺ ἀκόμη ἦταν γονατιστὸς καὶ δόξαζε τὸν Θεό :

— Σήκω ἐπάνω καὶ πήγαινε· ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε.

Παρατηρήσεις.

1) Νὰ συγκρίνετε καὶ νὰ χαρακτηρίσετε τοὺς ἐννέα Ἰουδαίους λεπρούς μὲ τὸν Σαμαρείτη. 2) Μὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δέκα λεπρούς θέλετε νὰ μοιάζετε ; καὶ γιατί ;

3. Ἡ θεραπεία τοῦ Παραλύτου στὴ Βηθesda.

Πλησίαζε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἑβραίων, καὶ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως ὅλες σχεδὸν οἱ πόλεις, εἶχαν γύρω-γύρω τεῖχος, γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ τείχους ὑπῆρχαν πύλες (μεγάλες

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθesda.

πόρτες), γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ζῶα τους στοὺς ἀγροὺς καὶ στὶς ἄλλες ἐργασίες τους.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πύλες τὴν ἔλεgan Προβατική, γιὰτὶ ἀπὸ αὐτὴν περνοῦσαν τὰ πρόβατα, τὰ ὅποια πῆγαιναν νὰ τὰ θυσιάσουν. Κοντὰ ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ μιὰ κολυμβήθρα (δεξαμενὴ) γεμάτη νερό. Ἑβραϊκὰ τὴν ἔλεgan Βηθesda (οἶκος εὐσπλαχνίας) καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὴν ὑπῆρχαν πέντε στοᾶς (ὑπόστεγα, καμάρες).

Στὴν Κολυμβήθρα αὕτῃ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κατέβαινε

ἄγγελος Κυρίου, ἀνατάραζε τὸ νερὸ κι ἔτσι γινόταν θαυματουργό. Μετὰ τὴν ταραχὴ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄγγελο, ὁποῖος ἄρρωστος ἔμπαινε πρῶτος μέσα στὴ δεξαμενὴ γινόταν καλά, ἀπ' ὅποια ἄρρώστια κι ἂν ἔπασχε. Γι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὶς στοῆς τῆς Βηθεσδὰ ὑπῆρχαν πάντοτε διάφοροι ἀσθενεῖς (κουτσοί, τυφλοί, κουλοί, παραλυτικοὶ κλπ.).

Ἐνὰ Σάββατο, ποὺ ὁ Κύριος πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδε μεταξὺ τῶν ἄρρώστων κι ἓναν παράλυτο, ποὺ περίμενε ἐκεῖ 38 ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Χριστὸς τὸν λυπήθηκε, πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ γίνης καλά;

— Κύριε, αὐτὸ θέλω, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ μέσα στὴν δεξαμενὴ, μόλις ταραχτῇ τὸ νερό. Ὡστόσο νὰ συρθῶ ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκεῖ, προλαβαίνει κάποιος ἄλλος καὶ πέφτει πρὶν ἀπὸ μένα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε:

— Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπατεῖ.

Ἀμέσως ὁ παραλυτικὸς σηκώθηκε, φορτώθηκε τὸ κρεβάτι του καὶ χαρούμενος ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἦταν ὅμως Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ κάνῃ κανεὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἐργασία. Οὔτε καὶ φιλανθρωπικὴ πρᾶξι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ μὲ τὸ κρεβάτι στοὺς ὤμους του, τὸν σταμάτησαν καὶ θυμωμένα τοῦ εἶπαν:

— Εἶναι Σάββατο σήμερα καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσης τὸ κρεβάτι σου.

— Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔκαμε καλά μοῦ εἶπε νὰ σηκώσω τὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ περπατήσω, ἀποκρίθηκε ὁ παράλυτος.

— Καὶ ποῖός εἶναι αὐτός; τὸν ρωτοῦσαν μὲ ἀγανάκτησι οἱ Ἰουδαῖοι.

Μὰ ὁ παράλυτος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς, μόλις τὸν ἔκαμε καλά, ἔφυγε ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Κύριος συνάντησε τὸν ἄλλοτε παράλυτο στὸν Ναὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρόσεξε, ἔγινες καλά· νὰ μὴν ἁμαρτήσης πιά, γιὰ νὰ μὴν πάθης χειρότερα.

Τότε ὁ θεραπευμένος παράλυτος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, ἔφυγε κι ἔλεγε στοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν ἔκαμε καλά. Αὐτοὶ ὅμως, ἀντὶ νὰ χαροῦν γι' αὐτό, ὀργίστηκαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητοῦσαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ Τὸν φονεύσουν μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δὲν σέβεται τὸν Νόμο καὶ θεραπεύει τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Ἑρωτήσεις.

- 1) Οἱ Ἰουδαῖοι διαμαρτυρήθηκαν καὶ ἀγανάχτησαν, γιατί ὁ Χριστὸς τὸ Σάββατο θεράπευσε τὸν παράλυτο. Εἶχαν δίκιο; Γιατί;
- 2) Ποιές ἐργασίες μπορούμε νὰ κάνουμε τὴν Κυριακὴ καὶ τὶς ἄλλες γιορτές;

4. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ.

Κάποτε ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴν Καπερναοῦμ. Ὅταν τοῦτο ἔγινε γνωστό, πολλοί, ποὺ εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματά Του καὶ ἤθελαν νὰ Τὸν δοῦν καὶ ἀπὸ κοντὰ, ἔτρεξαν στὸ σπίτι ποὺ ἐφιλοξενεῖτο. Μαζεύτηκαν ὅμως ἐκεῖ τόσοι πολλοί, ὥστε μήτε στὴν πόρτα δὲν ὑπῆρχε τόπος νὰ σταθῇ κανεὶς.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ πολλοὶ Γραμματεῖς¹ καὶ Φαρισαῖοι², ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλη τὴ Γαλιλαία καὶ τὴν Ἰου-

¹ **Γραμματεῖς** λέγονταν ἐκεῖνοι ποὺ μελετοῦσαν κι ἐξηγοῦσαν τὸν Νόμο τοῦ Μωυσέως.

² **Οἱ Φαρισαῖοι** ἀποτελοῦσαν τὴν ἀνώτερη τάξι τῶν Ἑβραίων. Νόμιζαν ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι. Τοὺς ἄλλους τοὺς περιφρονοῦσαν καὶ τοὺς θεωροῦσαν ἀνάξιους νὰ συγκριθοῦν μαζί τους. Ἐπίσης νόμιζαν ὅτι ὁ Θεὸς εὐχαριστιέται μόνο μὲ τὴν ἐξωτερικὴ λατρεία, γι' αὐτὸ ὅ,τι ἔκαναν, τὸ ἔκαναν ἐπιδειχτικά. Προσεύ-